

Asean prosecutor community

No. 17 - March 2021

<http://www.asean.ago.go.th>

E-mail : asean.ago@gmail.com

MIGRANT WORKERS

'One Vision, One Identity, One Community'

หนึ่งวิสัยทัศน์ หนึ่งอัตลักษณ์ หนึ่งประชาคม

In this issue:

- P3** --- Commemoration of the 20th Anniversary of the UNTOC
- P5** --- Football Diplomacy against TOC
- P7** --- Measure Against the Smuggling of Migrants in Thailand
- P11** --- Human Trafficking VS People Smuggling
- P15** --- The New Dimension of State Attorney
“Change for the Better”
- P19** --- Illegal Migration
- P23** --- Migrant Workers and the Right to Organize
- P28** --- What has been untold: Migrants and the Pandemic
- P34** --- ASEAN Prosecutor News
- P36** --- Photo Gallery

กิจกรรมฉลองครบรอบ 20 ปี อนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2563 สำนักงานอัยการสูงสุด ร่วมกับเครือข่ายความร่วมมือระหว่างประเทศ ด้านกฎหมาย ในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ได้ร่วมกันจัดงานเฉลิมฉลองครบรอบยี่สิบปีอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติในลักษณะองค์กรซึ่งได้รับการยอมรับโดยที่ประชุมสมัชชาใหญ่แห่งสหประชาชาติเมื่อวันที่ 15 พฤศจิกายน ค.ศ. 2000 ตามมติที่ 55/25 ทั้งนี้การจัดงานครั้งนี้นอกจากมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างผู้ปฏิบัติงานด้านความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาแล้ว ยังต้องการที่จะสร้างความตระหนักรู้ให้กับผู้สนใจโดยทั่วไปผ่านช่องทาง การเข้าร่วมไม่ว่าจะเป็นออนไลน์หรือออฟไลน์ โดยมีผู้ร่วมงานกว่า 100 ท่านจากกระทรวงการต่างประเทศ นักการทูตจากสถานเอกอัครราชทูตต่างๆ ในกรุงเทพมหานคร และผู้แทนจากผู้ประสานงานกลางว่าด้วยความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญาของไทย

งานแบ่งออกเป็น 2 ช่วง ได้แก่ ช่วงวิชาการและช่วงการเสริมสร้างเครือข่าย โดยช่วงวิชาการได้มีการจัดสัมมนาทางวิชาการเกี่ยวกับความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องทางอาญา โดยได้รับเกียรติจากวิทยากรผู้เชี่ยวชาญจาก 3 หน่วยงานหลัก ในงานความร่วมมือระหว่างประเทศ ในเรื่องทางอาญา ได้แก่ นายชาติรี อรรถนันทน์ อธิบดีกรมการกงสุล กระทรวงการต่างประเทศ นายจุมพล พันธุ์สัมฤทธิ์ อธิบดีอัยการ สำนักงานต่างประเทศ สำนักงานอัยการสูงสุด และ Ms. Kaori Matsumoto เจ้าหน้าที่งานป้องกันอาชญากรรมและความยุติธรรมทางอาญา แผนกกระบวนการยุติธรรมทางอาญา สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติประจำเอเชียตะวันออกเฉียงใต้และแปซิฟิก ในการบรรยายบทบาทหน้าที่ของแต่ละหน่วยงาน รวมถึงการแลกเปลี่ยนอุปสรรคของการดำเนินการความร่วมมือระหว่างประเทศ ในเรื่องทางอาญาและหนทางแก้ไขที่เป็นไปได้อีกด้วย

โดย นางสาวอัครีญา งามวงศ์ไพบูลย์ อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานต่างประเทศ

Commemoration of the 20th Anniversary of the UNTOC

On 26 November 2020, the Office of the Attorney of Thailand and the South General East Asia Justice Network co-organized an event to commemorate the 20th anniversary of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime, adopted by General Assembly resolution 55/25 of 15 November 2000. The

purpose of this event is not only to strengthen cooperation among practitioners of international cooperation in criminal matters but also to raise awareness to the public as the event can be participated online and offline. The event successfully drew over 100 participants from Thai Ministry of Foreign Affairs, diplomats from various embassies in Bangkok and Thai Central Authority for mutual legal assistance.

The event divided into two sessions, academic and social networking. The academic session focused on international cooperation against transnational organized crime. Roles and functions of 3 key stakeholders in MLA was kindly shared by 3

distinguished experts in this field namely, Mr. Chatri Archjananun, Director-General of the Department of Consular Affairs, Ministry of Foreign Affairs, Mr. Jumpon Phansumrit, Director-General of International Affairs Department of the Office of the Attorney General and Ms. Kaori Matsumoto, the Crime Prevention and Criminal Justice Officer in the Criminal Justice Systems

Section of the UNODC Regional Office in Southeast Asia and the Pacific. Challenges of MLA and possible solutions were also discussed and suggested by panelists.

By Akareeya Ngamwongpaiboon, Public Prosecutor, International Affairs Department

ฟุตบอลการทูตเพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ

วันที่ 26 พฤศจิกายน 2563 สำนักงานต่างประเทศ สำนักงานอัยการสูงสุด ร่วมกับเครือข่ายความร่วมมือทางกฎหมายในภูมิภาคเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (SEAJust) สำนักงานว่าด้วยยาเสพติดและอาชญากรรมแห่งสหประชาชาติ จัดกิจกรรมฉลองรำลึกครบรอบ 20 ปี อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งขึ้นในลักษณะองค์กร (UNTOC) ซึ่งเป็นสนธิสัญญาพหุภาคีหลักที่นานาชาติใช้เป็นเครื่องมือต่อสู้กับองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ โดยนอกจากกิจกรรมทางวิชาการแล้ว ยังมีการจัดกิจกรรมสร้างเครือข่ายความสัมพันธ์ระหว่างพนักงานอัยการไทยกับเจ้าหน้าที่สหประชาชาติและทูตานุทูตที่ประจำในประเทศไทย โดยจัดการแข่งขันฟุตบอลนัดพิเศษ “ฟุตบอลการทูตเพื่อต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ” (Football Diplomacy against TOC) ระหว่างทีมวิโอพีอัยการ นำโดย

นายวงศ์สกุล กิตติพรหมวงศ์ อัยการสูงสุด กับทีมสหประชาชาติ ณ สนามฟุตบอล บริษัท กสท โทรคมนาคม จำกัด (มหาชน) สำนักงานใหญ่ รวมทั้งได้มีการสอนโยคะโดยครูฝึกจากอินเดีย การแสดงทางวัฒนธรรมนานาชาติ การตอบปัญหา-เล่นเกมส์ชิงของรางวัลจากสถานทูตต่าง ๆ และชิมอาหารนานาชาติจากสถานทูตต่างๆ ที่เข้าร่วมงานด้วย

โดย นายเคียงชน อำนวยสิทธิ์ อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานต่างประเทศ

Football Diplomacy against TOC

On 2^{6th} November 2020, the International Affairs Department, the Office of the Attorney General, with coordination of the South East Asia Justice Network (SEAJust), UNODC, organized the event celebrating the Commemoration of the 20th Anniversary of the United Nations Convention against Transnational Organized Crime (UNTOC) which is the key convention internationally applied

against transnational organized crime.

After the conference and presentation section marking the occasion, the networking activity, “Football Diplomacy against TOC” match, was also held to tighten connection between Thai prosecutors, UN officers, and foreign diplomats at CAT Football Ground, CAT Public Company Limited. The match is between V.I.P. team of the Office of the Attorney General,

led by Mr. Wongsakul Kittipromwong, the Attorney General, and the international team comprising of UN Officers and diplomatic corps. The activities also include Yoga training from Indian instructors, cultural shows, Q&A, games, and enjoying international foods and beverages from participating countries.

By Mr. Keingchon Amnueysit, Public Prosecutor, International Affairs Department

มาตรการต่อต้านการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐานในประเทศไทย

เนื่องด้วยประชาคมโลกได้ตระหนักถึงการขยายตัวและผลกระทบ อันเนื่องมาจากการกระทำคามผิดภายใต้การดำเนินการขององค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ โดยเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการลักลอบขนคนข้ามประเทศหรืออาจเรียกว่า “การลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐาน” ที่ส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของนานาประเทศ โดยผู้ร่วมกระทำคามผิดจำนวนมาก ภายใต้การดำเนินการในลักษณะเครือข่ายอย่างเป็นระบบ ทั้งภายในประเทศและต่างประเทศ จนการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐานได้กลายเป็นช่องทางในการแสวงหาผลประโยชน์ขององค์กรอาชญากรรมข้ามชาติที่สำคัญรูปแบบหนึ่ง ซึ่งการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐานได้ถูกดำเนินการในหลากหลายรูปแบบเพื่อให้พ้นจากการตรวจสอบของเจ้าหน้าที่ เช่น การพาเดินเท้าข้ามผ่านเขตแดนรอยต่อตามธรรมชาติ การเดินเท้าข้ามผ่านทะเลทราย การซ่อนตัว ในถาวรทุกหรือยานพาหนะ การนั่งเรือล่องข้ามเขตแดนทางทะเล ซึ่งสถานการณ์ดังกล่าวนี้มีความเสี่ยงและก่อให้เกิดอันตรายทั้งต่อร่างกายและชีวิตของผู้โยกย้ายถิ่นฐานเป็นจำนวนมาก นอกจากนี้ยังมีการใช้เอกสารเดินทางที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย เป็นต้น แต่ด้วยแรงผลักดันจากสภาพปัจจัยพื้นฐานต่อดำรงชีวิตของมนุษย์ที่ไม่เอื้ออำนวย ทำให้ผู้โยกย้ายถิ่นฐานซึ่งไม่มีคุณสมบัติเพียงพอที่จะได้รับอนุญาตให้เข้าสู่ประเทศปลายทาง ซึ่งส่วนใหญ่เป็นประเทศที่พัฒนาแล้ว ต้องดิ้นรนหาหนทางเพื่อให้ตนเองและครอบครัวมีชีวิตความเป็นอยู่ที่ดีขึ้น ทั้งจากสภาพปัญหาปากท้องทางเศรษฐกิจ สภาพปัญหาความรุนแรงในสังคมจากสภาพความขัดแย้ง ทางการเมือง สภาพปัญหาด้านสาธารณสุข เช่น โรคระบาด เป็นต้น เป็นเหตุให้นานาประเทศร่วมกันหรือเพื่อหาแนวทาง และได้สร้างเครื่องมือและ กลไกเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติในลักษณะดังกล่าว จนได้กลายเป็นที่มาของอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (อนุสัญญาฯ) และพิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐาน โดยทางบก ทางอากาศ และทางทะเล เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติ เพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร (พิธีสารฯ)

ประเทศไทยซึ่งเป็นภาคีตามอนุสัญญาฯ และพิธีสารฯ ดังกล่าว ได้ตระหนักถึงปัญหาซึ่งส่งผลกระทบต่อความมั่นคงของประเทศ คณะรัฐมนตรีจึงได้มีมติให้สำนักงานอัยการสูงสุดเป็นหน่วยงานหลักในการตรวจสอบพันธกรณีที่เกี่ยวข้องเพื่อร่วมมือกับประเทศภาคีในการแก้ไขปัญหาดังกล่าว โดยสำนักงานอัยการสูงสุดได้พิจารณาและตรวจสอบพบว่า กฎหมายที่เกี่ยวข้องโดยตรงกับการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐานซึ่งใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน เช่น พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. 2556 พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551 พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ประมวลกฎหมายอาญา และประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

ยังไม่ครอบคลุมและเพียงพอต่อการป้องกันและปราบปรามการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐาน โดยพบว่ากลไกการสืบสวนสอบสวนยังไม่เพียงพอที่จะนำตัวผู้กระทำความผิดซึ่งดำเนินการภายใต้รูปแบบขององค์กรที่มีการดำเนินการอย่างเป็นระบบและ มีความสลับซับซ้อนมาลงโทษได้ ประกอบกับหลักการและสาระสำคัญของกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่นั้น ยังไม่ครอบคลุมหลักการและสาระสำคัญตามอนุสัญญา และพิธีสารฯ ซึ่งมุ่งประสงค์ลงโทษผู้ดำเนินการในการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐานที่มุ่งประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์ทางวัตถุอื่นจากการนั้น (พิธีสารฯ ข้อ 3) และพิธีสารฯ ไม่ประสงค์ลงโทษผู้โยกย้ายถิ่นฐานตามความผิดที่กำหนดในพิธีสารฯ (พิธีสารฯ ข้อ 5) ซึ่งพิธีสารฯ ได้กำหนดไว้เป็นการเฉพาะโดยลักษณะความผิดตามพิธีสารฯ มีขอบเขตกว้างกว่าความผิดทางอาญาตามกฎหมายที่บังคับใช้อยู่ในปัจจุบัน (พิธีสารฯ ข้อ 6) นอกจากนี้ยังพบว่าทลงโทษตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบัน ยังมีอัตราโทษไม่สูงพอที่จะทำให้ผู้กระทำความผิดเกิดความเกรงกลัวต่อกฎหมายได้

จนกระทั่งต่อมาสำนักงานอัยการสูงสุดได้จัดตั้งคณะทำงาน ซึ่งประกอบด้วยหน่วยงานที่เกี่ยวข้องทั้งภายในและหน่วยงานภายนอก เช่น สำนักงานตำรวจแห่งชาติ สำนักงานตำรวจตรวจคนเข้าเมือง ทหารเรือ ทหารบก ทหารอากาศ กระทรวงการต่างประเทศ กระทรวงยุติธรรม กระทรวงมหาดไทย สภาความมั่นคงแห่งชาติ เป็นต้น โดยได้ร่วมกันพิจารณาตรวจสอบพันธกรณีและกฎหมายที่เกี่ยวข้อง และได้ดำเนินการร่างกฎหมาย ซึ่งมีชื่อว่า “ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการลักลอบขนผู้โยกย้ายถิ่นฐาน พ.ศ.” โดยมุ่งเน้นให้เจ้าหน้าที่ผู้ปฏิบัติสามารถปฏิบัติงานได้อย่างมีประสิทธิภาพและสอดคล้องเป็นไปตามข้อกำหนดในพิธีสารฯ และได้เสนอต่อคณะรัฐมนตรีเพื่อพิจารณาแล้ว ซึ่งต่อมาคณะรัฐมนตรีได้มีมติเห็นชอบในหลักการ และได้มอบหมายให้สำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกาเป็นผู้พิจารณาต่อไป

แต่อย่างไรก็ดี ปัจจุบันการพิจารณาร่างกฎหมายดังกล่าวอยู่ในชั้นการพิจารณาของสำนักงานคณะกรรมการกฤษฎีกา ซึ่งยังคงมีข้อถกเถียงว่ามาตรการทางกฎหมายตามพิธีสารฯ ดังกล่าวนั้น ควรอยู่ในรูปแบบใด ระหว่างการบัญญัติรวมไว้ในพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 โดยแยกออกมาเป็นหมวดเฉพาะ หรือเป็นกฎหมายพิเศษไว้เป็นการเฉพาะ ซึ่งประเด็นดังกล่าวนี้นั้น คณะทำงานโดยสำนักงานอัยการสูงสุดได้พิจารณาแล้ว เห็นว่าหลักการและสาระสำคัญของพิธีสารฯ นั้น ไม่สอดคล้องกับหลักการและสาระสำคัญของพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 ทั้งในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ต้องอาศัยเครื่องมือและกลไกการสืบสวนสอบสวนที่มีลักษณะพิเศษ เช่น การดักฟัง การอำพรางตัว เป็นต้น เพื่อให้พนักงานเจ้าหน้าที่สามารถเข้าถึงพยานหลักฐานที่เพียงพอที่จะสามารถนำตัวผู้กระทำความผิดมาลงโทษได้อย่างมีประสิทธิภาพต่อไป

โดย นายเชิดเกียรติ อินทเสม อัยการประจำสำนักงานอัยการสูงสุด

Measure Against the Smuggling of Migrants in Thailand

Global community realizes on an expansion and effect of transnational organized crime offenses, especially in smuggling of people across country, also known as “smuggling of migrants” which has direct impact on international security. Smuggling of migrants is usually conducted by several perpetrators in a systematic network both domestically and internationally. It becomes one of the important channels of exploitation by transnational criminal organization. In order to avoid police inspection, smuggling of migrants is conducted in various ways such as walking across a natural border, walking through a desert, hiding in a truck or vehicle, boating across a maritime boundary. These situations cause risk and danger to physical bodies and life of migrants. In addition, illegal travel documents are also used as well. However, being pushed by insufficient basic factors for living, some migrants are unqualified for getting permission to enter the destination country which is mostly a developed country. They try to survive for better life of themselves and family. These people are surrounded with problems in terms of earning a living, violence in society due to political conflicts, and public health such as pandemics etc. As a result, various countries cooperate to find solutions and to build instruments and mechanism for combating with such transnational crimes. This international cooperation leads to United Nations Convention against Transnational Organized Crime (Convention); and Protocol against the Smuggling of Migrants by Land, Sea, and Air, to supplement the United Nations Convention against Transnational Organized Crime (Protocol).

As a party to the Convention and the Protocol, Thailand also realizes about direct effects of such problems on the national security. Therefore, the cabinet has passed the resolution by assigning the Office of Attorney General to be the main agency in examining obligations relating to these problems in order to cooperate with signatory countries to solve these problems. After consideration and examination, the Office of Attorney General found that the effective laws directly relating to smuggling of migrants are Anti-Participation in Transnational Organized Crime Act B.E. 2556 (2013), Anti Human Trafficking Act B.E. 2551 (2008), and Immigration Act B.E. 2522 (1979), the Criminal Code, and the Criminal Procedure Code. Nonetheless, these laws are incomprehensive and insufficient for preventing and suppressing smuggling of

migrants. The investigation mechanism is insufficient for bringing perpetrators operated in a systematic and complex organization into justice. Moreover, the principles and essences of governing laws do not cover the principles and essences of the Convention and the Protocol which, intends to punish operators for smuggling of immigrants who intend to obtain financial or other material benefits therefrom (Protocol Article 3) and the Protocol does not intend to punish migrants under offenses set out in the Protocol (Protocol Article 5) which the Protocol has specifically prescribed. The nature of the offenses under the Protocol is broader than the governing criminal offenses under the current law (Protocol Article 6). Furthermore, the punishment is not severe enough to deter offenders in the law.

Later, the Office of the Attorney General established the Working Group consisting of both internal and external agencies such as the Royal Thai Police, the Immigration Bureau, Royal Thai Navy, Royal Thai Army, Royal Thai Air Force, Ministry of Foreign Affairs, Ministry of Justice, Ministry of Interior, the Office of National Security Council, etc. These agencies jointly consider and examine related obligations and laws. Subsequently, they drafted the law namely “Draft Prevention and Suppression of Anti-Smuggling of Migrants Act, B.E.”, aiming for more effectiveness in law enforcement and compliance with the requirements set forth in the Protocol. It has been proposed to the cabinet for consideration. Thereafter, the Cabinet has approved in principle and has assigned the Office of the Council of State to consider further.

However, the consideration of the bill still remains at the Council of State stage. It is arguable whether to amend the Immigration Act, B.E. 2522 (1979) by adding new specific part separately or to enact new specific Act. In this regard, the Working Group by the Office of the Attorney General has considered and found that the principle and essence of the Protocol are in consistent with the principle and essence of the Immigration Act, B.E. 2522 (1979) in terms of preventing and suppressing which require special tool and mechanism during investigation such as wiretapping, undercover operation, etc. In this case, the law enforcement would be able to access sufficient evidence in order to effectively bring criminal into justice.

*By Cherdkiat Inthasem,
Public Prosecutor attached to the Office of the Attorney General
Translated by Kannapat Chinvong,
Legal Officer, ASEAN Center for International Legal Cooperation*

ความผิดฐานค้ามนุษย์ กับ ความผิดฐานลักลอบขนคนต่างด้าวเข้าเมือง โดยผิดกฎหมาย

ปัญหาการโยกย้ายถิ่นฐานของชาวโรฮิงญาและชาวพม่าบางส่วนเป็นข่าวคราวทางหน้าหนังสือพิมพ์และโทรทัศน์อยู่เนือง ๆ โดยมีขบวนการรับจ้างขนคนย้ายถิ่นฐานกันมาเป็นทอดๆ ตั้งแต่ประเทศต้นทางคือประเทศเมียนมาผ่านประเทศไทยในฐานะประเทศกลางทางเพื่อการส่งต่อไปยังประเทศปลายทางคือประเทศมาเลเซีย ปัญหาการลักลอบเข้าเมืองตลอดจนขบวนการค้ามนุษย์จึงมีความสลับซับซ้อนยากต่อการสืบสวนสอบสวนจับกุมขบวนการลักลอบขนคน เนื่องจากเป็นการกระทำความผิดอาญาที่มีการกระทำในเขตแดนรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ ประเด็นข้อกฎหมายเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในการกระทำความผิดในแต่ละคดีจึงมีความแตกต่างกัน ข้อเท็จจริงที่แตกต่างกันเพียงเล็กน้อย อาจส่งผลต่อการแจ้งข้อกล่าวหาของพนักงานสอบสวน การสั่งฟ้องคดีของพนักงานอัยการ รวมถึงผลของคำพิพากษาคดีของศาลแตกต่างกันได้ เนื่องจากเกี่ยวข้องกับกฎหมายหลายฉบับไม่ว่าจะเป็นประมวลกฎหมายอาญา, พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2551, พระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522, พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการมีส่วนร่วมในองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ พ.ศ. 2556 ฯลฯ ในบทความนี้จะกล่าวสรุปถึงข้อสังเกตความแตกต่างบางประการในการพิจารณาข้อเท็จจริงระหว่างการกระทำความผิดฐานลักลอบขนคนต่างด้าว เข้าเมืองโดยผิดกฎหมายกับการกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ให้เข้าใจ พอสังเขปโดยพิจารณาให้เห็นถึงลำดับเวลา (Time line) ของขบวนการลักลอบขนคนจากประเทศต้นทาง กลางทาง และประเทศปลายทาง ดังนี้

1. ประเทศต้นทาง ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏว่ามีพฤติการณ์หลอกลวงเหยื่อผู้เสียหาย ประกอบกับเหยื่อให้การว่ามีญาติชักชวนให้ไปทำงานยังประเทศปลายทางด้วยความสมัครใจ ประเทศกลางทาง ไม่ปรากฏว่ามีพฤติการณ์ขู่ตริต ช่มชู้ ทำร้าย กักขังให้เหยื่อต้องบอบช้ำโดยลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ประเทศปลายทาง จากทางนำสืบปรากฏว่ามีหลักฐานว่ามีญาติชักชวนให้ไปทำงานจริง มีพยานบุคคลที่เป็นญาติของเหยื่อยืนยัน หรือหลักฐานการติดต่อกับญาติที่ประเทศปลายทาง แนวทางการวินิจฉัย เป็นเพียงการลักลอบขนคนต่างด้าวโดยผิดกฎหมายตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 มิใช่การกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์
2. ประเทศต้นทาง ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏชัดเจนว่ามีพฤติการณ์การหลอกลวงหรือไม่ เหยื่อให้การว่ามีญาติมาชักชวน มีนายหน้าชักชวนหรือญาติติดต่อให้นายหน้าชักชวนเหยื่อให้ไปทำงาน ประเทศกลางทาง ปรากฏว่ามีข้อเท็จจริงการถูกทำร้าย เรียกค่าไถ่ ถูกขู่ตริตด้วยค่าใช้จ่ายที่สูง ถูกกักขังและบังคับโดยขบวนการมีอาวุธข่มขู่ยุติลดการเดินทาง ประเทศปลายทาง ไม่ปรากฏพยานหลักฐานว่ามี การติดต่อกับญาติหรือไม่ หรือมีญาติชักชวนจริงหรือไม่ แนวทางการวินิจฉัย นอกจากเป็นความผิดฐานลักลอบขนคนต่างด้าวโดยผิดกฎหมายแล้วยังมีความผิดฐานค้ามนุษย์แอบแฝงด้วย

3. ประเทศต้นทาง ข้อเท็จจริงไม่ปรากฏชัดเจนว่ามีพฤติการณ์การหลอกลวงหรือไม่ เพื่อให้การว่ามีญาติมาชักชวน ประเทศกลางทาง ไม่ปรากฏข้อเท็จจริงว่ามีกรถูกทำร้าย ชูตรีด หรือถูกหน่วงเหนี่ยวกักขังในลักษณะลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ ประเทศปลายทาง จากการสืบสวนสอบสวนมีพยานยืนยันหรือมีผู้ต้องหาเป็นผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ ในคดีอื่น หรือมีพยานเป็นกลุ่มบุคคลในขบวนการมาให้การยืนยันว่าเมื่อถึงประเทศปลายทางเหยื่อจะถูกบังคับใช้แรงงาน ทั้งไม่ปรากฏพยานซึ่งเป็นญาติที่ประเทศปลายทางมาให้การเป็นพยาน หรือกรณีมีพยานยืนยันว่าเคยถูกนายหน้าติดต่อไปทำงานโดยออกค่าใช้จ่ายให้ก่อน แต่เมื่อไปถึงกลับถูกไปทำงานอีกประเภทหนึ่ง เช่น บนเรือประมง มีการหักค่าใช้จ่ายอย่างไม่เป็นธรรมโดยได้รับค่าจ้างเพียงเล็กน้อยไม่เป็นไปตามที่ตกลงกัน แนวทางการวินิจฉัย นอกจากเป็นความผิดฐานลักลอบขนคนต่างด้าวโดยผิดกฎหมายแล้ว ยังมีความผิดฐานค้ามนุษย์แอบแฝงด้วย

แนวทางการวินิจฉัยฐานความผิดว่ามีความผิดฐานค้ามนุษย์แอบแฝงอยู่ด้วยหรือไม่ ดังกล่าว เป็นเพียงข้อสังเกตบางประการจากแนวการลั้งคดีของสำนักงานคดีค้ามนุษย์ สำนักงานอัยการสูงสุดเท่านั้น การพิจารณาลั้งสำนวนคดีจำต้องพิจารณาข้อเท็จจริงจากพฤติการณ์ และพยานบุคคลแต่ละปากอย่างละเอียด ซึ่งบางคดีจำต้องพิจารณาถึงความเชื่อมโยงของผู้ต้องหาในคดีก่อนๆ ซึ่งหากอัยการสูงสุดได้เคยลั้งฟ้องผู้ต้องหากลุ่มเดียวกันในคดีก่อนเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ไว้แล้ว คดีปัจจุบันซึ่งเป็นขบวนการเชื่อมโยงกันและมีพยานบุคคลยืนยันในลักษณะเดียวกันย่อมต้องวินิจฉัยว่าเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ นอกจากนั้นการพิจารณาถึงสภาพความบอบช้ำของเหยื่อ การลดศักดิ์ศรีความเป็นมนุษย์ของเหยื่อ ผลประโยชน์ได้เสียของผู้ต้องหาจากรูปคดี และการพิจารณาว่าเหยื่อเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ ล้วนเป็นปัจจัยสำคัญที่ผู้วินิจฉัยคดีต้องคำนึงอยู่เสมอในการประกอบดุลยพินิจในการพิจารณาลั้งคดี

โดย นายกীরิติต ดำรงชีพ
อัยการจังหวัดประจำสำนักงานอัยการสูงสุด

Human Trafficking VS People Smuggling

Migration problems of Rohingya and some Burmese people were often reported on newspapers and televisions. A chain of smugglers transports them from the origin country, the Republic of the Union of Myanmar, through the transit country, the Kingdom of Thailand, waiting to be transported to the destination country, the Federation of Malaysia. People smuggling and human trafficking problems are, therefore, complicated and difficult to be investigated and suppressed. Being transnational crimes which are committed in many states' territory, legal issues relating to the fact of each case are thus different. Slightly different facts might affect informing charged offence of inquiry official, prosecution order of public prosecutor, including the decision or judgment of the court, to be so different. This is because several relating laws are required to be considered; e.g. Penal Code, Anti-Trafficking in Persons Act B.E. 2551 (2008), Immigration Act B.E. 2522 (1979), Anti-Participation in Transnational Organized Crime Act B.E. 2556 (2013), etc. In this article, remarks for some differences in considering facts in people smuggling case and human trafficking case shall be summarized as follows;

1. Origin country : The fact shows the circumstance that the victim is deceived by their relatives' invitation and consents to migrate to work in the destination country.

Transit country : No circumstance of exploitation, threatening, harm, and detention is done to the victim to cause trauma or dehumanization.

Destination country : Evidences show that the victim's relatives really exist and such relatives become witnesses confirming that they invite the victim to work in the destination country. Also, evidences regarding contact between the victim and their relatives can be verified.

Consideration approach : The case is considered to be only people smuggling offence, not human trafficking offence.

2. Origin country : The fact is not obvious whether the circumstance of victim's deception does exist. The victim's statement states that they are persuaded by their relatives, agents, or relatives' agents.

Transit country : Harmful acts, threatening for ransom, exploitation, detention, and forced laboring are done to the victim throughout the journey to the destination country.

Destination country : No evidence is found to confirm the truth whether the victim is persuaded by their relatives. Evidences regarding contact between the victim and their relatives do not exist.

Consideration approach : The case is considered to be people smuggling offence and human trafficking offence.

3. Origin country : The fact is not obvious whether the circumstance of victim's deception does exist. The victim's statement states that they are persuaded by their relatives.

Transit country : No circumstance of exploitation, threatening, harm, and detention is done to the victim to cause dehumanization.

Destination country : From investigation record, witnesses or the alleged offenders in other human trafficking offence cases confirm that the victim will become forced labor in the destination country. In the destination country, no witness is the victim's relatives. In some cases, even if there are witnesses confirming that the victim is persuaded by the agent to work in the destination country with the agent's payment in advance, the victim is still forced to work in other job which is different from the primary agreement (e.g. in the fishing boat) with unfair payment and exploitation.

Consideration approach : The case is considered to be people smuggling offence and human trafficking offence.

The abovementioned approaches, however, are merely some remarks from approaches applied in making prosecution order of the Department of the Trafficking in Persons Litigation, the Office of the Attorney General. Decision-making process of prosecution order actually needs to consider facts from circumstances and witnesses in details. In some cases, relation with the alleged offenders of the previous cases also needs to be considered. Where the prosecution order in the human trafficking offence has been made in the previous cases against the alleged offenders who are in the same group with the current alleged offenders, and circumstances and witnesses exists similarly, the current alleged offenders shall consequently be considered so committing human trafficking offence. Moreover, damage and trauma suffered by the victim, dehumanization to the victim, exploitation from the alleged offender, and age of the victim, are also significant factors needed to always be considered in using discretion to make prosecution order.

By Mr. Keradit Dumrongcheep

Provincial Public Prosecutor attached to the Office of the Attorney General

มิติใหม่ัยการแผ่นดิน

ปีพุทธศักราช 2563 สำนักงานัยการสูงสุดได้มีการปรับเปลี่ยนโครงสร้างภายในสำนักงานครั้งใหญ่ นอกจากได้ยกระดับศูนย์พันธกิจประชาคมอาเซียนขึ้นเป็นศูนย์อาเซียนเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศทางกฎหมายแล้ว ยังได้มีการจัดตั้งสำนักงานขึ้นใหม่ได้แก่ สถาบันนิติวัชร์ สถาบันฝึกอบรมการว่าความ/การสอบสวนชั้นสูง สถาบันวิจัยเพื่อการพัฒนา การสอบสวนและการดำเนินคดี ตลอดจนจัดตั้งสำนักงานเลขานุการสำนักงานัยการสูงสุด ทั้งนี้ เพื่อเพิ่มขีดความสามารถขององค์กรในการอำนวยความสะดวกในทางอาญา การรักษาผลประโยชน์ของรัฐและ การคุ้มครองสิทธิเสรีภาพแก่ประชาชน เพื่อเป็นหมุดหมาย สำหรับก้าวย่งที่สำคัญของสำนักงานัยการสูงสุดในครั้งนี้ งานสัมมนาในหัวข้อมิติใหม่ “ัยการแผ่นดิน” ภายใต้แนวคิด การเปลี่ยนแปลงเพื่อสิ่งที่ดียิ่งกว่า (Change for the Better) ได้ถูกจัดให้มีขึ้นเมื่อระหว่างวันที่ 5-6 พฤศจิกายน 2563 โดยมีพนักงานัยการและบุคลากรสำนักงานัยการสูงสุดจากทั่วประเทศ เข้าร่วมงานดังกล่าว

นอกเหนือไปจากการสร้างความรับรู้ให้แก่บุคลากรของสำนักงานัยการสูงสุดถึงความเปลี่ยนแปลงในด้านโครงสร้างการบริหารงานภายในของสำนักงานัยการสูงสุด การสร้างแรงบันดาลใจให้แก่พนักงานัยการผ่านการแสดงผลงานสำคัญของสำนักงานต่างๆ ได้แก่ สำนักงานคดีอาญา คดียาเสพติด คดีแพ่ง คดีปกครอง สำนักงานคุ้มครองสิทธิและช่วยเหลือทางกฎหมายแก่ประชาชน สำนักงานต่างประเทศ และสำนักงานที่ปรึกษา การนำเสนอบทบาทของพนักงานัยการต่างประเทศ เพื่อให้เป็นแนวทางในการยกระดับบทบาทของพนักงานัยการไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในด้านกระบวนการยุติธรรมทางอาญาแล้ว วัตถุประสงค์ของการจัดงานสัมมนาในครั้งนี้ ยังรวมถึงการเปิดพื้นที่รับฟังความคิดเห็น เสียงสะท้อน ข้อเสนอแนะจากบุคคลภายนอกทุกภาคส่วนได้แก่ นักวิชาการด้านกฎหมาย พนักงานสอบสวน

นักกฎหมายด้านสิทธิมนุษยชน และสื่อสารมวลชน ผ่านการเสวนาในหัวข้อ “บทบาทอัยการกับบริบทของสังคมที่เปลี่ยนแปลง” เพื่อที่บุคลากรของสำนักงานจักได้นำเอาข้อเสนอแนะเหล่านั้นไปพิจารณาประกอบการกำหนดทิศทางการพัฒนานำสำนักงานอัยการสูงสุดต่อไป

ตลอดการเสวนาดังกล่าว ผู้เข้าร่วมเสวนาได้แลกเปลี่ยนมุมมองกันอย่างกว้างขวาง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในประเด็นเกี่ยวกับความคาดหวังของประชาชนต่อการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานอัยการ นอกจากนี้ วงเสวนายังได้นำเสนอประเด็นที่น่าสนใจอีกหลายประการ ซึ่งสำนักงานวิจัยกฎหมายอาญาและพัฒนากระบวนการยุติธรรม สถาบันนิติวัชร์ ได้ประมวลข้อเสนอแนะตลอดจนประเด็นต่างๆ เพื่อทำการศึกษาวิจัยเพิ่มเติม โดยในเบื้องต้นได้กำหนดหัวข้อศึกษาวิจัยครอบคลุมประเด็นต่างๆ อาทิ การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอัยการสูงสุด การใช้ดุลยพินิจในการสั่งไม่ฟ้องคดีด้วยเหตุคดีไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ เป็นต้น

ภายหลังกำหนดหัวข้อศึกษาวิจัยแล้ว นักวิจัยของสำนักงานวิจัยกฎหมายอาญาได้ทำการศึกษาในรายประเด็น และได้ข้อสรุปเบื้องต้น ในทิศทางเดียวกันว่า หลักเกณฑ์การเข้าถึงข้อมูลข่าวสารของสำนักงานอัยการสูงสุด ตลอดจน การใช้ดุลยพินิจของพนักงานอัยการในการสั่งไม่ฟ้องคดีด้วยเหตุคดีไม่เป็นประโยชน์ต่อสาธารณะ ยังมีประเด็นที่สามารถปรับปรุงให้ดียิ่งขึ้นได้ เพื่อเป็นการตรวจสอบข้อสรุปดังกล่าว สำนักงานวิจัยกฎหมายอาญา จึงได้กำหนดแผนงานการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อรับฟังข้อคิดเห็นจากพนักงานอัยการและผู้เกี่ยวข้อง โดยคาดหวังว่าการประชุมเชิงปฏิบัติการดังกล่าวจักนำมาซึ่งข้อสรุป ข้อเสนอแนะ เพื่อนำไปสู่การปรับปรุงการปฏิบัติงานของสำนักงานอัยการสูงสุดให้สมกับเป้าหมายของการจัดงานสัมมนา คือ การเปลี่ยนแปลงเพื่อสิ่งที่ดียิ่งกว่า (“Change for the Better”) ต่อไป

สำหรับท่านใดที่ประสงค์จะรับชมการสัมมนาย้อนหลัง สามารถรับชม ได้ทางเว็บไซต์สำนักงานอัยการสูงสุดที่ <https://www2.ago.go.th/seminar/index.html#features17-w>

โดย นายรองรัฐ พุ่มคชา อัยการจังหวัดประจำสำนักงานอัยการสูงสุด

The New Dimension of State Attorney “Change for the Better”

In 2020, the Office of the Attorney General has made a substantial reorganization. In addition to an elevation of the ASEAN Community Mission Centre to be the ASEAN Centre for International Legal Cooperation, Nitivajra Institute, the Training Institute for Advanced Advocacy and Criminal Investigation, the Research Institute for Improvement of Criminal Investigation and Proceeding as well as the Secretariat Office of the Office of the Attorney General have been established with intentions to enhance the organizational competency in an administration of criminal justice-safeguarding of national interests and protection of people’s rights and freedom. In order to mark this important step forward, the conference in the topic of “the New Dimension of the State Attorney” under the slogan “Change for the Better” was held on 5-6 November 2020. The event was attended by the public prosecutors and staffs from every region throughout the country.

The objective of this conference is not only to raise awareness among the office’s staffs regarding the reorganization but also to inspire the public prosecutors of their pivotal roles through the presentation of successful cases from each offices such as the criminal litigation office, the narcotic litigation office, the civil litigation office, the administration litigation office, the office of rights protection and legal aid, the international affairs office and the legal counsel office. The roles of public prosecutors from other countries were also presented as guidelines for an expansion of roles of Thai public prosecutors, particularly, in the field of criminal justice. Because we values comments and criticisms, therefore, this event invited representatives from the public including an academic, inquiry officer, human rights lawyer and journalists to exchange views and give feedbacks in the topic of “Roles of the Public Prosecutors in the Context of Social Dynamics”. It was expected that the outcomes of the talk could be a jigsaw in shaping the improvement of the Office of the Attorney General.

Throughout the talk, the panelists widely exchanged views, especially, on expectations of the public toward the public prosecutors. Several issues have been raised by the panelists, thus, the Office of Criminal Research and Justice System Development of Nitivajra Institute (“the Office”) has assessed all valuable suggestions for further studies. The research topics include but not limit to “the right to know at the Office of the Attorney General” and “Decision not to Prosecute based on Public Interest”.

The researchers of the Office have investigated each topics and reached the shared conclusion that the criteria on the right to access information at the Office of the Attorney General as well as the exercising of non-prosecutorial discretion on grounds of public interest could be improved. In order to reexamine these conclusion, the workshops related to both topics will be organized as a platform for the prosecutors and relevant agencies to exchange views. It is expected that the workshops would bring about fruitful conclusions and lead to the improvement of the Office of the Attorney General as seen in the slogan “Change for the Better”

The video records of the conference can be seen at <https://www2.ago.go.th/seminar/index.html#features17-w>

By Rongrat Poomkacha, Public Prosecutor

การโยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมาย (Illegal Migration)

การโยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมาย (Illegal Migration) เป็นประเด็นท้าทายทั้งในเชิงกฎหมาย มนุษยธรรม ทั้งยังส่งผลกระทบต่อการเมืองความมั่นคงและเศรษฐกิจระดับประเทศในระยะยาว

การโยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายอาจปรากฏในรูปแบบของการที่บุคคลต่างสัญชาติพำนักอาศัยอยู่ในประเทศเกินกว่าระยะเวลาที่ได้รับอนุญาตพำนักได้โดยชอบด้วยกฎหมายตามประเภทวีซ่าหรือใบอนุญาต หรืออาจเป็นรูปแบบของการลักลอบเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย

ผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมาย (Illegal Migrants) จะแตกต่างจาก ผู้ลี้ภัย (Refugees) ในด้านที่กลุ่มคนทั้งสองกลุ่มมีแรงจูงใจต่างกันในการเดินทางไปยังประเทศเป้าหมาย ในขณะที่ผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมาย ส่วนใหญ่สมัครใจเดินทางออกนอกประเทศของตนไปทำงานในประเทศอื่น เพื่อตั้งรกรากหรือแสวงหาโอกาสทางเศรษฐกิจในฐานะแรงงานต่างด้าว (foreign workers) ผู้ลี้ภัยคือผู้ที่ถูกบีบบังคับให้ต้องหลบหนีจากภัยสงครามหรือสถานการณ์ทางการเมืองหรือทางสังคมภายในประเทศตน นอกจากนี้ สถานะทางกฎหมายของผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายยังแตกต่างจากผู้ลี้ภัยอย่างมีนัยสำคัญเนื่องจากบุคคลที่ได้รับสถานะ “ผู้ลี้ภัย” จากสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ (United Nations High Commissioner for Refugees หรือ UNHCR) ไม่ว่าจะเดินทางมาจากภูมิภาคใด พวกเขา ก็จะได้รับ ความคุ้มครองตามกฎหมายของประเทศปลายทางโดยผลของอนุสัญญาว่าด้วยสถานภาพผู้ลี้ภัย พ.ศ. 2494 (The Convention Relating to The Status of Refugees, 1951) และพิธีสารปี พ.ศ. 2510 อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่ประเทศปลายทางมิได้เป็นภาคีของอนุสัญญานับดังกล่าว สถานภาพทางกฎหมายของผู้ลี้ภัยกับผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายก็อาจมีได้แตกต่างกันมากนักซึ่งจะเป็นไปตามกฎหมายภายในของประเทศนั้น สำหรับประเทศไทยซึ่งมิได้เป็นภาคีของอนุสัญญาข้างต้น การดำเนินการต่อผู้ลี้ภัยและผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายจะเป็นไปตามพระราชบัญญัติคนเข้าเมือง พ.ศ. 2522 และระเบียบปฏิบัติที่เกี่ยวข้อง ทว่าในทางปฏิบัติรัฐบาลไทยก็ยังให้ความช่วยเหลือผู้ลี้ภัยโดยการจัดตั้งค่ายผู้ลี้ภัยตามแนวพรมแดน ไทย-เมียนมา มากถึง 9 แห่ง

กลุ่มประเทศอุตสาหกรรมที่มีระบบเศรษฐกิจและระบบสวัสดิการสังคมที่แข็งแกร่งเป็นเป้าหมายในฝันของทั้งผู้ลี้ภัยและผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมาย ตามรายงานการโยกย้ายถิ่นฐานโลก ประจำปี 2563 (World Migration Report 2020) ที่จัดทำขึ้นโดยองค์การระหว่างประเทศเพื่อการโยกย้ายถิ่นฐาน (International Organization for Migration หรือ IOM) สหรัฐอเมริกาเป็นจุดหมายปลายทางที่ได้รับความนิยมสูงที่สุดในบรรดาผู้ย้ายถิ่นฐานทั้งที่ชอบและมิชอบด้วยกฎหมาย รองมาด้วยเยอรมนีและกลุ่มประเทศในแถบสแกนดิเนเวีย อย่างไรก็ตาม นอกจากกลุ่มประเทศตะวันตกแล้ว ยังมีประเทศในทวีปเอเชียจำนวนไม่น้อยที่ความเจริญ

ก้าวหน้าทางเศรษฐกิจดึงดูดให้ผู้คนจากประเทศเพื่อนบ้านที่ยากจนกว่าเดินทางเข้ามาทำงานในภาคอุตสาหกรรมและภาคบริการภายในประเทศ เช่น เกาหลีใต้ มาเลเซีย หรือญี่ปุ่น เป็นต้น

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ปัญหา “ผีน้อย” ในเกาหลีใต้เริ่มเป็นที่ถกเถียงอย่างแพร่หลายในสังคมไทย คำว่า “ผีน้อย” เป็นคำแสลงที่เหล่าแรงงานไทยที่ลักลอบพำนักอาศัยและทำงานในเกาหลีใต้อย่างผิดกฎหมายใช้เรียกขานตนเอง แม้พวกเขาจะได้รับค่าแรงที่สูงกว่าค่าจ้างทำงานในลักษณะเดียวกันในไทย แต่การทำงานโดยไม่มีใบอนุญาตทำงานและสถานภาพการพำนักที่ผิดกฎหมายย่อมทำให้พวกเขาไม่ได้รับสิทธิประโยชน์และความคุ้มครองจากระบบประกันสุขภาพและประกันสังคม การขาดโอกาสในการเข้าถึงระบบสาธารณสุขเป็นเหตุให้พวกเขามีความเสี่ยงสูงกว่ากลุ่มอื่น ๆ ในสังคมที่จะติดเชื้อในกรณีที่เกิดโรคระบาดร้ายแรงดังเช่นกรณีการแพร่ระบาดของโรคติดเชื้อไวรัสโคโรนา 2019 (COVID-19) ที่ส่งผลกระทบร้ายแรงต่อชุมชนแรงงานชาวเมียนมาในจังหวัดสมุทรสาคร นอกจากประเด็นด้านสุขภาพแล้วผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายเหล่านี้ยังอาจตกเป็นเหยื่อของการทำร้ายทารุณหรือกระทำรุนแรงแต่ก็หวาดเกรงที่จะขอความช่วยเหลือจากทางการท้องถิ่นเพราะกลัวถูกบังคับส่งตัวกลับประเทศบ้านเกิด

หลายประเทศพยายามลดจำนวนผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายในประเทศตนด้วยวิธีการที่แตกต่างกันไป เช่นกรณีของสหรัฐอเมริกาเมื่อปี 2560 ประธานาธิบดีโดนัลด์ ทรัมป์ ได้ลงนามคำสั่งฝ่ายบริหารให้สร้างกำแพงกั้นพรมแดนสหรัฐ-เม็กซิโก เพื่อป้องกันการลักลอบเดินทางเข้ามาในสหรัฐอย่างผิดกฎหมาย โดยประสิทธิภาพของนโยบายดังกล่าวยังคงเป็นที่ถกเถียง ขณะที่ในปีเดียวกันนั้น รัฐบาลญี่ปุ่นได้ประกาศนโยบายเปิดโอกาสให้แรงงานต่างชาติสามารถยื่นขอรับสิทธิพำนักอาศัยระยะยาวในประเทศได้ แต่จะพิจารณาเฉพาะกลุ่มแรงงานทักษะสูงที่มีคุณสมบัติตามเกณฑ์ที่กำหนดเท่านั้น ไม่ว่าแต่ละประเทศจะพยายามดำเนินมาตรการรูปแบบใด การโยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายย่อมมีข้อเสียเรื่องที่จะคลี่คลายได้ภายในเวลาไม่กี่ปี เพราะเมื่อพิจารณาแรงจูงใจของผู้โยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายจำนวนมากจะพบว่าการตัดสินใจโยกย้ายถิ่นฐานส่วนใหญ่ถูกขับเคลื่อนด้วยเหตุผลเชิงสังคมและเศรษฐกิจ การแก้ไขปัญหาที่ต้นเหตุคือกรณีที่แต่ละประเทศจะสร้างสังคมที่คนทุกคนชั้นวรรณะล้วนมีโอกาสในการเลื่อนฐานะทางสังคมและเศรษฐกิจ มีระบบสวัสดิการสังคมที่ดี ซึ่งการสร้างสังคมในอุดมคติเช่นนั้น ย่อมต้องใช้เวลาและต้องอาศัยปัจจัยความพร้อมในหลายด้าน ๆ ประเด็น ความท้าทายในเรื่องการโยกย้ายถิ่นฐานผิดกฎหมายจึงยังคงเป็นภารกิจหลักที่รัฐบาลทุกประเทศต้องสรรหาวิธีการจัดการรับมือกันต่อไป

โดย นางสาววันฉร วาณิชถาวร อัยการผู้ช่วย สถาบันพัฒนาข้าราชการฝ่ายอัยการ.

LL.B. (Public Law), The University of Tokyo ประเทศญี่ปุ่น

LL.M., University of Pennsylvania Law School ประเทศสหรัฐอเมริกา

เนติบัณฑิตไทย

Illegal Migration

The issue of Illegal migration is both a legal and humanitarian challenge. It also affects the politics, economy and stability of a country in a long run. Illegal migration could be in the form of a foreign national overstaying his or her length of stay allowed by the visa or permit type or it could be in the form of a person illegally entering a country.

Illegal migrants differ from refugees in the aspect of what motivated them to migrate to their destined country. While most illegal migrants voluntarily leave their home to work and settle down in other country or to pursue an economic opportunity as foreign workers, refugees are those who were forced to escape from the calamity of war or hostile domestic political or social situation. Besides, their legal status is also significantly dissimilar since a person who is granted a ‘refugee’ status by the United Nations High Commissioner for Refugees or UNHCR, regardless of which region he or she may hail from, will be protected under the domestic law of the country of destination due to The Convention Relating to The Status of Refugees, 1951 and its 1967 Protocol. However, in the case that a refugee’s country of destination is not a signatory to the Convention, the refugee’s legal status might not be so different from that of an illegal migrant under domestic law. As for Thailand which is not a signatory to the aforementioned Convention, the procedure regarding incoming refugees and illegal migrants will be as stated in the Immigration Act, B.E. 2522 as well as related rules and guidelines. Yet, in practice, the Thai government still provide help to the refugees by setting up nine refugee camps along the Thai-Myanmar border.

Industrial countries with strong economy and well-established social welfare system are the dream destination for refugees and illegal migrants. According to the World Migration Report 2020 published by the International Organization for Migration of IOM, the United States of America ranks first as the most popular destination among migrants, be they legal or illegal. Germany comes in second place followed by Scandinavian countries. Nevertheless, apart from these western countries, there are still more than a few of Asian countries of which advanced economic development attract people from poorer neighboring countries to come work in industrial and service sectors such as South Korea, Malaysia and Japan etc.

During these recent years, the problem of “Little Ghosts” in South Korea has become widely controversial in the Thai society. This word is a slang used by Thai workers who illegally stay and work without permit in South Korea to call themselves. Even though they may be compensated at a higher wage than what they would have received for similar jobs in Thailand, working without a work permit together with their illegal status leave them without any benefits or protections from the health insurance system or social welfare. Lack of access to the public health system would result in them being more at risk than other social groups to be infected were there to be a breakout of infectious disease, like the spread of COVID-19 which severely affects the Myanmar worker communities in Samut Sakhorn Province. Other than the health

issue, illegal migrant might be rendered as a victim of physical abuse or violence, still they could be too afraid to seek help from local authorities owing to the fear of being deported.

Numerous countries try to decrease the number of illegal migrants with various different means. In the case of the United States, in 2017, President Donald Trump had signed an executive order to build a great wall along the US-Mexican border to prevent illegal migration to the States, the policy of which its efficiency is still being disputed. Meanwhile, the Japanese government announced a policy to allow a foreign worker to apply for long-term residency, yet only the applications from highly-skilled workers whose qualification satisfied the criteria would be considered. No matter what kind of measure each country may launch, the issue of illegal migration is not something that can be solved in several years. Seeing that when one considers the motivation behind the migration of illegal migrants, it is found that they were driven by socio-economic reasons. To solve a problem at its root is for each country to build a society which people from all walk of life have opportunity in social and economic mobility, with dependable social welfare system. Still, Creating such an ideal society would take time and require many contributing factors, therefore this challenging issue of illegal migrant thus remains a main agenda for each government to continue to tackle with.

*By Waranthorn Wanichthaworn Assistant Public Prosecutor.
LL.B. (Public Law), The University of Tokyo, JAPAN.
LL.M., University of Pennsylvania Law School, USA
Barrister-at-Law (The Thai Bar)*

แหล่งข้อมูล

<https://www.immigroup.com/news/top-10-illegal-immigration-destinations> World Migration Report, https://publications.iom.int/system/files/pdf/wmr_2020.pdf

<https://www.pewresearch.org/fact-tank/2019/06/12/5-facts-about-illegal-immigration-in-the-u-s/>

<https://www.unhcr.or.th/node/323>

http://www.immi-moj.go.jp/newimmiact_3/en/index.html

http://www.lawgrad.ru.ac.th/AbstractsFile/6024011263/15738734243db0673a35e940be335a92b96653727e_abstract.pdf

<https://icb.mol.go.th/%E0%B8%AD%E0%B8%87%E0%B8%84%E0%B9%8C%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B8%AB%E0%B8%A7%E0%B9%88%E0%B8%B2%E0%B8%87%E0%B8%9B%E0%B8%A3%E0%B8%B0%E0%B9%80%E0%B8%97%E0%B8%A8%E0%B9%80%E0%B8%9E%E0%B8%B7%E0%B9%88%E0%B8%AD%E0%B8%81%E0%B8%B2%E0%B8%A3%E0%B9%82%E0%B8%A2%E0%B8%81%E0%B8%A2%E0%B9%89%E0%B8%B2%E0%B8%A2%E0%B8%96%E0%B8%B4%E0%B9%88%E0%B8%99%E0%B8%90%E0%B8%B2%E0%B8%99-international-organization-for-migration-iom>

แรงงานต่างด้าวกับสิทธิในการรวมกลุ่ม

การตัดสิทธิพิเศษทางการค้าของประเทศไทยภายใต้ Generalized System of Preferences (GSP) เมื่อเดือนเมษายนของปีที่ผ่านมา ทำให้ประเด็นเรื่องสิทธิของแรงงานต่างด้าวในไทยได้รับความสนใจจากสาธารณชน หนึ่งในสาเหตุหลักที่สหรัฐอเมริกาตัดสิทธิพิเศษทางภาษีของประเทศไทยเป็นผลมาจากการที่ประเทศไทยยังคงไม่ให้สัตยาบันอนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศฉบับที่ 87 และฉบับที่ 98 ซึ่งเชื่อว่าการให้สัตยาบันของอนุสัญญาทั้งสองฉบับนี้จะทำให้แรงงานต่างด้าวสามารถรวมกลุ่มกัน เพื่อจัดตั้งสหภาพแรงงานและมีอำนาจในการต่อรองเกี่ยวกับสภาพการจ้างได้มากขึ้น

ปัจจุบัน พระราชบัญญัติแรงงานสัมพันธ์ พ.ศ. 2518 กำหนดให้แรงงานต่างด้าวมีสิทธิที่จะเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานได้อย่างอิสระ อย่างไรก็ตาม แรงงานต่างด้าวยังไม่มีสิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงานได้เนื่องจากกฎหมายกำหนดให้สิทธิเฉพาะบุคคลที่มีสัญชาติไทยในการจัดตั้งสหภาพแรงงานเท่านั้น แม้ว่าปัจจุบันจะมีแรงงานต่างด้าวที่เข้าเป็นสมาชิกสหภาพแรงงานอยู่บ้างก็ตาม แต่การเข้าร่วมเป็นสมาชิกสหภาพนั้นยังเป็นเรื่องที่ยากสำหรับแรงงานต่างด้าวจำนวนมากเพราะแรงงานเหล่านี้ทำงานอยู่ในกิจการที่ถูกจ้างส่วนใหญ่เป็นแรงงานต่างด้าว เช่น กิจการประมงทะเล อนุสัญญาขององค์การแรงงานระหว่างประเทศฉบับที่ 87 กำหนดให้แรงงานและนายจ้างทุกคนโดยไม่แบ่งแยก จะต้องมีส่วนร่วมในการจัดตั้งและเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสหภาพด้วยความสมัครใจโดยไม่ต้องผ่านขั้นตอนในการอนุมัติให้เข้าร่วม ซึ่งการกำหนดให้แรงงานและนายจ้างทุกคนโดยไม่แบ่งแยกนี้มีสิทธิในการจัดตั้งและเข้าร่วมเป็นสมาชิกของสหภาพ ถือได้ว่าบุคคลใดที่พำนักอยู่ในประเทศไทย ไม่ว่าจะมิสัญชาติใดไม่ว่าจะอาศัยอยู่โดยได้รับอนุญาตหรือไม่ก็ตาม จะต้องมีส่วนร่วมในการจัดตั้งสหภาพแรงงานภายใต้อนุสัญญานี้ ซึ่งกฎหมายแรงงานสัมพันธ์ของไทยที่จำกัดสิทธิแรงงานต่างด้าวในการจัดตั้งสหภาพแรงงานนี้ขัดแย้งกับหลักการของอนุสัญญาฉบับดังกล่าว

ในขณะที่หลายคนเห็นว่ารัฐบาลไทยควรแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายและให้สัตยาบันอนุสัญญาเพื่อยกระดับอำนาจการเจรจาต่อรองร่วมของแรงงานต่างด้าวและจะทำให้สภาพการจ้างของแรงงานเหล่านี้ดีขึ้นในที่สุด แต่ก็ยังไม่สามารถสรุปได้แน่ชัดว่าการให้สิทธิการเจรจาต่อรองร่วมที่มากขึ้นนั้นจะทำให้สภาพการทำงานดีขึ้นอย่างแท้จริง จากจำนวนประชากรในประเทศไทยรวม 17 ล้านคนที่เป็นแรงงานในระบบ พบว่ามีสหภาพแรงงานที่จัดตั้งขึ้นเพียง 1,400 สหภาพและมีแรงงานที่เป็นสมาชิกสหภาพแรงงานรวมทั้งสิ้นเพียง 610,000 คน คิดเป็นร้อยละ 4 ของทั้งหมด จากจำนวนแรงงานที่เป็นสมาชิกสหภาพทั้งหมดที่ค่อนข้างต่ำนี้ สามารถสรุปเบื้องต้นได้ว่าสหภาพแรงงานอาจไม่ใช่เครื่องมือหลักในการต่อรองกับนายจ้าง

การให้สัตยาบันอนุสัญญาและการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายให้แรงงานต่างด้าวมีสิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงานเพียงอย่างเดียวจึงไม่น่าจะทำให้สภาพการทำงานของแรงงานต่างด้าวเปลี่ยนแปลงไปได้มากนัก เราควรจะต้องตระหนักถึงปัญหาที่สำคัญและใหญ่กว่านั้นที่แรงงานต่างด้าวกำลัง ต้องเผชิญและมีกรริเริ่มดำเนินการอื่นใด เพื่อทำให้แรงงานเหล่านี้

มีสภาพการทำงานที่เหมาะสมอย่างแท้จริง ประการแรก พระราชกำหนดการบริหารจัดการ การทำงานของคนต่างด้าวไม่ควรจะกำหนดบทบัญญัติใดที่เป็นอุปสรรคในการดำเนินกิจกรรม ทางแรงงานสัมพันธ์ และประการที่สอง หน่วยงานรัฐและเอกชนควรต้องเข้ามามีส่วนร่วม ในการยกระดับมาตรฐานการคุ้มครองแรงงานหากสภาพแรงงานไม่สามารถทำหน้าที่นั้นได้

แม้กฎหมายเกี่ยวกับการทำงานของคนต่างด้าวได้แก้ไขใหม่ ในปี พ.ศ. 2560 อย่างไรก็ตาม ทั้งกฎหมายเก่าและกฎหมายใหม่ได้จำกัดสิทธิในการจัดตั้งสหภาพแรงงานไว้สำหรับแรงงาน ต่างด้าวในทางอ้อม พระราชกำหนดการบริหารจัดการการทำงานของคนต่างด้าว พ.ศ. 2560 อนุญาตให้คนต่างด้าวทำงานได้เฉพาะงานที่กำหนดไว้ในใบอนุญาต อีกทั้งยังกำหนดห้ามมิให้ แรงงานต่างด้าวที่ว่างงานอยู่ในประเทศเกินกว่า 30 วัน ดังนั้นเมื่อการจ้างงานของแรงงาน ต่างด้าวสิ้นสุดลง แรงงานต่างด้าวก็มีเวลา เพียงแค่ 1 เดือนในการหางานใหม่ก่อนที่วีซ่าจะหมด อายุลง บทบัญญัติดังกล่าวทำให้แรงงานต่างด้าวเหล่านี้อยู่ในสถานะที่ขาดความมั่นคง ไม่กล้า ที่จะดำเนินการใดอันเป็นการใช้เสรีภาพทางแรงงานสัมพันธ์ เช่น การเรียกร้องในข้อตกลง เกี่ยวกับการจ้าง เนื่องจากแรงงานเหล่านี้กลัวว่าจะถูกให้ออกจากงาน นอกจากนี้ แรงงาน ต่างด้าวที่ไม่มีใบอนุญาตยังอยู่ในสถานะที่แย่มากกว่าเพราะมีโอกาสเสี่ยงที่จะถูกส่งตัวกลับ ออกนอกประเทศหากเปิดเผยตัวตน ดังนั้น จึงมีความจำเป็นที่จะต้องพิจารณาบทบัญญัติที่ เกี่ยวกับการทำงานของคนต่างด้าวในภาพรวม ซึ่งรวมถึงประเด็นที่ได้กล่าวมาแล้วนี้ เพื่อให้ การใช้สิทธิในการรวมกลุ่มของคนต่างด้าวนั้นเป็นไปได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยปราศจาก ความกลัวในพลที่อาจเกิดตามมาจากการใช้สิทธินั้น

นอกจากการแก้ไขเพิ่มเติมกฎหมายแล้ว หน่วยงานรัฐและเอกชนยังสามารถเข้ามา มีส่วนร่วมในการสร้างการเคลื่อนไหวในภาคสังคมเพื่อยกระดับมาตรฐานการคุ้มครองแรงงาน สำหรับแรงงานต่างด้าวได้ ศาสตราจารย์ Leticia Saucedo ได้หยิบยกตัวอย่างการเคลื่อนไหว ภาคสังคมที่น่าสนใจในงานเขียนของท่านในหนังสือชื่อ Cambridge Handbook of US Labor Law for the Twenty-First Century ซึ่งในงานเขียนได้กล่าวถึงสมาคม Chinese Progressive Association ในเมืองซานฟรานซิสโกที่มีการดำเนินการต่อต้านอาหาร Yang Sing ร้านอาหาร หูชื้อดั่งในเมืองซานฟรานซิสโกเพื่อให้มีการเปลี่ยนแปลงในกิจการร้านอาหารทั้งหมด ลูกจ้าง ได้รับเงินจากการไล่เกลียดในคดีการจ่ายค่าจ้างไม่เป็นธรรมเป็นจำนวนเงิน 4.2 ล้านดอลลาร์ สหรัฐ แม้ว่าในกรณีนี้จะไม่มีการจัดตั้งสหภาพเลยก็ตาม หลังจากนั้นยังมีการพัฒนาข้อตกลง ร่วมเกี่ยวกับสภาพการจ้างซึ่งเป็นการกำหนดมาตรฐานสำหรับกิจการร้านอาหารทั้งหมดในพื้นที่ ตัวอย่างของร้านอาหาร Yang Sing นี้เป็นตัวอย่างที่ดีที่แสดงให้เห็นว่าหน่วยงานรัฐและเอกชน จะสามารถร่วมมือกันคุ้มครองแรงงานต่างด้าวได้อย่างไรโดยไม่ต้องมีการจัดตั้งสหภาพแรงงาน

โดยสรุปแล้ว สิทธิในการรวมกลุ่มของแรงงานต่างด้าวเป็นสิทธิ ขั้นพื้นฐานที่รัฐบาลไทย จะต้องตระหนักถึง อย่างไรก็ตาม ยังมีปัญหาอื่นที่เกี่ยวข้องที่มีความสำคัญไม่แพ้กันและเรา ควรจะต้องร่วมกันแก้ไขปัญหาเหล่านั้นเพื่อให้แรงงานต่างด้าวมีสภาพการทำงานที่เหมาะสม ต่อไป

โดย ผู้ช่วยศาสตราจารย์ ดร. ปานทิพย์ พุกษาชวลิตย
คณะนิติศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Migrant Workers and the Right to Organize

The suspension of trade privileges for Thailand under the Generalized System of Preferences (GSP) last April brought attention to public about immigrant workers' rights in Thailand. One of the main reasons for this cut of US-Thai duty-free trade privileges cuts was Thailand's continued failure to ratify ILO Convention nos. 87 and 98; and it is believed that ratification of these two Conventions will allow migrant workers to form labor union and have more bargaining power on their working conditions.¹

The current Thai Labor Relations Act 1975 allows migrant workers to freely join labor unions. However, migrant workers' are not eligible to establish labor unions² as the law only allows Thai nationals to establish labor unions. Even though a few migrant workers are now members of labor unions, many still find it hard to join labor union because they are working in sectors that are primarily composed of migrant workers like fishing industry.³ Whereas ILO Convention no. 87 provides that "[w]orkers and employers, without distinction whatsoever, shall have the right to establish and, subject only to the rules of the organisation concerned, to join organisations of their own choosing without previous authorisation."⁴ The right of workers, without distinction whatsoever, to establish and join organizations of their own choosing clearly implies that anyone residing in the territory of a State, whether a citizen or foreign national, and indeed with or without a residence permit, benefits from the trade union rights provided for the Convention.⁵ The Thai Labor Relations Law on migrant workers' rights to establish labor unions runs contrary to this principle of the Convention.

¹ Yongyuth Chalamwong and Ratre Prasomsup, Respect labour rights to avert sanction, Bangkok Post, 8 January 2020, available at <https://www.bangkokpost.com/opinion/opinion/1830979/respect-labour-rights-to-avert-sanction>.

² Article 88 of Labor Relations Act 1975.

³ Timothy Ginty, Migrant workers in Thailand organize against exploitation by the country's fishing industry, Global Voices, 25 February 2020, available at <https://globalvoices.org/2020/02/25/migrant-workers-in-thailand-are-organizing-to-combat-exploitation-by-the-countrys-fishing-industry/>.

⁴ Article 2 of ILO Convention no. 87.

⁵ The resolution adopted by the Conference in 2004 concerning a fair deal for migrant workers in a global economy, para 28, cited in Giving globalization a human face, International Labor Office, Geneva 2012, p. 29.

While many have suggested that the Thai government should amend the law and simply ratify the Conventions in order to lift migrant workers' bargaining power and eventually permit them to secure better working conditions, whether strengthened collective bargaining rights would actually result in such improvements remains in doubt. There are 17 million people in the formal labor force in Thailand, yet there are only 1,400 labor unions, with a total membership of only 610,000, which is less than 4 percent.⁶ One could imply from the low number of union members that labor union is not the main tool to bargain with employers.

It is hard to imagine that ratifying the Conventions and amending the law to allow migrant workers to establish labor unions would, by themselves, lead to significant positive changes to their working conditions. Instead, the serious and broader problems migrant workers face should be acknowledged and a range of other initiatives should be considered to ensure decent working conditions. First, the Decree Concerning the Management of Foreign Workers' Employment should not create any obstacles to collective activity. Second, public and private organizations should work together to raise labor standards if labor union fails to do so.

The Thai immigration law was updated in 2017. However, both new and old laws indirectly limit the ability to unionize of migrant workers. The Decree Concerning the Management of Foreign Workers' Employment only permits migrant workers to work in the industry that is specified in the permit. Moreover, they are not permitted to stay in the country if they are unemployed longer than 30 days.⁷ So that if migrant workers leave their employer, they would need to find a new employer within a month before their visas expire. The immigration regime thus places migrant workers in a situation of vulnerability, thereby discouraging most migrant workers from exercising freedom of association rights such as demanding bargaining over collective agreements, for fear of losing their job. Additionally, undocumented migrant workers are in a situation of even greater vulnerability, due to the risk of deportation should they reveal their presence in

⁶Yongyuth Chalamwong and Ratreer Prasomsup, Respect labour rights to avert sanction, Bangkok Post, 8 January 2020, available at <https://www.bangkokpost.com/opinion/opinion/1830979/respect-labour-rights-to-avert-sanction>.

⁷Article 53 of Decree Concerning the Management of Foreign Workers' Employment 2017.

the country. A broader consideration of the overall labor immigration regime, one that specifically addresses the causes of vulnerability mentioned above, would therefore also be necessary in order to ensure migrant workers may effectively exercise freedom of association rights without fear of reprisal.

Apart from all legal amendments, public and private organizations could also take part in creating a social movement to lift the labor standards for migrant workers. Leticia Saucedo highlights an interesting example of just such a social movement in her piece in the Cambridge Handbook of US Labor Law for the Twenty-first Century.⁸ The Chinese Progressive Association in San Francisco targeted Yang Sing, a popular high-end Chinese restaurant in San Francisco, with an organizing campaign aimed at changing the entire restaurant industry. The workers finally won a \$4.2 million settlement to resolve wage theft claims without forming a union. They also developed an agreement over workplace conditions that set a standard for the rest of the industry. The example of Yang Sing case demonstrates a good example of how public and private agencies can work together to protect migrant workers even without having to establish labor union for them.

In short, rights to unionized of migrant workers is one of the fundamental rights that the Thai government should recognize. However, there are other related problems which are equally important and we should work together to fix that problems in order to provide migrant workers with decent working conditions.

*By Assistant Professor Dr. Panthip Pruksacholavit
Faculty of Law, Chulalongkorn University*

⁸Leticia Saucedo, Organizing for workplace rights when immigration law discourages it, in the Cambridge Handbook of US labor law for the twenty-first century, edited by Richard Bakes and Charlotte Garden, Cambridge University Press: New York 2020, pp. 281-290.

เรื่องราวที่ไม่เคยถูกบอกเล่าของผู้อพยพและโรคระบาด

ในระดับสากลไม่สามารถกลงถึงคำนิยามที่แน่ชัดของคำว่าผู้อพยพได้ ทั้งนี้ สำนักงานข้าหลวงใหญ่เพื่อสิทธิมนุษยชนแห่งองค์การสหประชาชาติ (OHCHR) ได้ให้ความหมายของคำว่าผู้อพยพ ว่าหมายถึงบุคคลผู้ปราศจากสัญชาติในประเทศที่อาศัยอยู่ คำนิยามดังกล่าวรวมถึงผู้ลี้ภัย คนไร้รัฐ บุคคล ผู้ถูกค้า และแรงงานต่างด้าว ดังนั้น ผู้อพยพทั้งหลายจึงสามารถอ้างถึงสิทธิมนุษยชนและการคุ้มครองภายใต้บทบัญญัติต่าง ๆ ของกฎหมายระหว่างเทศ เช่น กฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ กฎหมายผู้ลี้ภัยระหว่างประเทศ และกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศ สิ่งสำคัญที่พึงระลึกคือกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศใช้บังคับกับบุคคลทุกคนตลอดเวลา ไม่ว่า เขาเหล่านั้นจะมีสถานะอย่างไร ในทางกลับกัน กฎหมายสิทธิมนุษยธรรมระหว่างประเทศใช้บังคับในสถานการณ์ความขัดแย้งที่มีการใช้อาวุธ ส่วนกฎหมายผู้ลี้ภัยระหว่างประเทศใช้บังคับกับบุคคลซึ่งเป็นผู้ลี้ภัยตามนิยามของกฎหมายระหว่างประเทศ กฎหมายภูมิภาคหรือกฎหมายภายใน หรือ ตามอาณัติของสำนักงานข้าหลวงใหญ่ผู้ลี้ภัยแห่งสหประชาชาติ

ผู้อพยพมิใช่ปรากฏการณ์ใหม่แต่อย่างใด และเป็นสิ่งที่เกิดขึ้น ทั่วโลก กฎหมายระหว่างประเทศได้ยอมรับชัดแจ้งถึงสิทธิของทุกคน ในการเดินทางออกจากประเทศใด ๆ ซึ่งรวมถึงประเทศของตนเอง และสิทธิในการเดินทางกลับเข้าประเทศของตน ในขณะนี้ ยังไม่มีระบบสากลบังคับใช้กำหนดการเคลื่อนไหวของคน ดังนั้น รัฐจึงคงไว้ซึ่งอำนาจอธิปไตยในการกำหนดเกณฑ์ในการรับไว้และขับไล่อุบุคคลซึ่งมิใช่คนชาติ อย่างไรก็ตาม กฎหมายระหว่างประเทศมิได้ยอมรับการเลือกปฏิบัติของรัฐเกี่ยวกับการรับคนเข้าดินแดนจากเชื้อชาติ เพศ ศาสนา หรือสถานะสุขภาพ (เช่น สถานะโรคติดต่อภูมิคุ้มกันบกพร่อง)

นอกเหนือจากนี้ หลักสำคัญหลายประการที่กำหนดในกฎหมายสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศยังมีผลใช้บังคับกับมวลมนุษยชาติทุกคน รวมถึง ผู้อพยพไม่ว่าจะมีสถานะปกติหรือไม่ก็ตาม อย่างไรก็ตาม หากพิจารณาจากบริบทในประเทศแล้ว การที่ผู้อพยพจะใช้สิทธิดังกล่าวขึ้นอยู่กับว่ารัฐดังกล่าวได้ให้สัตยาบันตราสารระหว่างประเทศนั้นหรือไม่ อย่างไรก็ตาม แก่นแท้ของสิทธิมนุษยชนจะต้องได้รับการคุ้มครองอยู่ตลอดเวลา สิทธิมนุษยชนหลักซึ่งได้รับการยอมรับจากสำนักงานข้าหลวงใหญ่สิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ ได้แก่ สิทธิในการมีชีวิต การห้ามความเป็นทาส การปฏิบัติที่ไร้มนุษยธรรม ได้รับการรับถือว่าเป็นบุคคลตามกฎหมายไม่ว่า ณ ที่ใด เสรีภาพในการคิด เสรีภาพทางความคิดและนับถือศาสนา อิสรภาพจากความหวาดระแวง การสาธารณสุขและที่อยู่อาศัยเบื้องต้นที่จำเป็น รวมถึงสุขอนามัย การเข้าถึงปริมาณน้ำขั้นต่ำที่เพียงพอและปลอดภัยสำหรับใช้ส่วนตัวและครัวเรือนเพื่อป้องกันเชื้อโรค

ในวันนี้ ประชากรจำนวนนับล้านกำลังเคลื่อนย้ายด้วยเหตุผล ที่แตกต่างกัน รวมถึง เหตุผลทางเศรษฐกิจและสังคม ความขัดแย้ง และ การละเมิดสิทธิมนุษยชนขึ้นพื้นฐาน ในปี ค.ศ. 2015 การโยกย้ายถิ่นฐาน มีการบันทึกตัวเลขไว้สูงสุดในศตวรรษมากถึง 224 ล้าน คนจากการเคลื่อนย้ายประชากรอันเนื่องมาจากการถูกบังคับให้พลัดถิ่นและความขัดแย้งในโลก จากทวีปแอฟริกาสู่ตะวันออกกลางและเอเชียใต้ ในขณะที่เหตุผลสำหรับการโยกย้ายออกจาก ประเทศแต่ละคนอาจจะแตกต่างกัน ผู้โยกย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศหลายคนรวมถึงผู้ลี้ภัย ได้เข้าไปสู่ตลาดแรงงานของประเทศปลายทาง ดังนี้แล้ว จึงเป็นเรื่องสำคัญในการทำให้ กฎหมายและนโยบาย การโยกย้ายถิ่นฐานถูกต้องเพื่อก่อให้เกิดประโยชน์ทางเศรษฐกิจ สังคม และความเชื่อมโยงของการโยกย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศ

แม้ว่าผู้โยกย้ายถิ่นฐานจะมีได้ประาะบางในตัวเองก็ตาม ผู้โยกย้ายถิ่นฐานอาจจะประสบ กับช่องว่างในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชน เช่น การถูกข่มเหง ใช้ความรุนแรง ถูกแสวงหา ประโยชน์ หรือการขาดการเข้าถึงสิทธิขั้นพื้นฐานต่าง ๆ เช่น สุขภาพ การศึกษา ครอบครัว ในขณะที่อยู่ระหว่างการเคลื่อนย้ายหรือระหว่างการเดินทางหรือที่ประเทศปลายทาง มีความเชื่อ ที่ว่าผู้โยกย้ายถิ่นฐานแย่งงานไปจากคนในชาติและเป็นภาระให้กับระบบประกันสังคม ในประเทศปลายทาง ในทางปฏิบัติแล้ว ผู้โยกย้ายถิ่นฐานมักทำงานซึ่งคนในชาติไม่เต็มใจ ที่จะทำหรือใช้ทักษะการทำงานที่ไม่สามารถหาได้ในประเทศปลายทาง เมื่อพวกเขาเข้าสู่ระบบ แรงงาน ผู้โยกย้ายถิ่นฐานได้จ่ายเงินสมทบประกันสังคมซึ่งส่วนมากถูกหักจากค่าจ้างโอนเข้าสู่ ทุนประกันสังคม ดังนี้แล้ว จึงมีแทบไม่มีเหตุผลที่ต้องกลัวผู้โยกย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศ トラบเท่าที่รัฐใช้นโยบายที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมการโยกย้ายถิ่นฐานที่ปลอดภัย เป็นระเบียบ และปกติ

ตราสารระหว่างประเทศด้านสิทธิมนุษยชน ซึ่งรวมถึงสิทธิพื้นฐาน ในการทำงาน และ มาตรฐานแรงงานในอนุสัญญาองค์การแรงงานระหว่างประเทศ และอนุสัญญาสหประชาชาติ ว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิแรงงานโยกย้ายถิ่นฐานและสมาชิกครอบครัว ทำหน้าที่แนะแนวทาง ให้กับรัฐสมาชิกในการกำหนดนโยบายโยกย้ายถิ่นฐานแห่งชาติ เพื่อเป็นการโต้ตอบการโยกย้าย ถิ่นฐานขนาดใหญ่ในปี ค.ศ. 2015 ประเทศสมาชิกสหประชาชาติได้รับรองปฏิญญานิวออร์ก ว่าด้วยผู้ลี้ภัยและผู้โยกย้ายถิ่นฐานในเดือนกันยายน ปี ค.ศ. 2016 ปฏิญญาดังกล่าวได้เบิกทาง สำหรับสำหรับกรอบความร่วมมือการพัฒนาเพื่อความยั่งยืนในปี ค.ศ.2018 ได้แก่ ข้อตกลง ระหว่างประเทศ ว่าด้วยผู้ลี้ภัย และข้อตกลงโลกว่าด้วยการโยกย้ายถิ่นฐานที่ปลอดภัย เป็นระเบียบและปกติ เพื่อเสริมสร้างการตอบรับการโยกย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศ บนพื้นฐาน กรอบความร่วมมือระหว่างประเทศซึ่งไม่มีผลผูกพัน ทางกฎหมายและแก่นหลักสิทธิมนุษยชน

การมีนโยบายเกี่ยวกับการโยกย้ายถิ่นฐานที่ถูกต้องในเวลาที่เหมาะสมและมีเสถียรภาพและการเติบโตของโลกาภิวัตน์มีความสำคัญต่อเศรษฐกิจและสังคม การมีนโยบายการโยกย้ายถิ่นฐานที่ถูกต้องให้ช่วงเวลาโรคโควิด 19 ยังมีความสำคัญในหลายประการ โรคโควิด 19 ได้สอนพวกเราว่าหลายประเทศยังมีได้บรรลุแก่นของสิทธิมนุษยชนผู้โยกย้ายถิ่นฐานอย่างเพียงพอ โดยเฉพาะสิทธิในการสาธารณสุขที่จำเป็น การมีที่อยู่อาศัยน้ำ สุขลักษณะที่เหมาะสม

โดยทั่วไปแล้ว ผู้โยกย้ายถิ่นฐานมีบทบาทแนวหน้าในภาคสาธารณสุข การผลิต ก่อสร้างแปรรูปอาหาร และการบริการ และมีบทบาทสำคัญในสังคมเศรษฐกิจของประเทศซึ่งอยู่อาศัยในช่วงโรคโควิด 19 เกือบทุกกรณี ผู้โยกย้ายถิ่นฐานถูกตำหนิว่าเป็นผู้แพร่กระจายไวรัสโคโรนา ซึ่งเหล่านี้เป็นผลมาจากช่องว่างนโยบายผู้โยกย้ายถิ่นฐานชาตินั้นและนโยบายสาธารณสุขและองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ เช่น การลักลอบขนคนเข้าเมือง นอกจากนี้ กฎระเบียบชายแดนและการห้ามเดินทางมีผลกระทบต่อผู้โยกย้ายถิ่นฐานหรือผู้คนที่ในการเคลื่อนย้ายอย่างไม่สมส่วนระหว่างช่วงโรคระบาดโควิด 19 เป็นเหตุให้ผู้โยกย้ายถิ่นฐานไม่สามารถเดินทางกลับประเทศของตน และใช้บริการสาธารณสุขหรือระบบการคุ้มครองทางสังคมในประเทศซึ่งอาศัยอยู่

โรคโควิด 19 ได้แสดงให้เห็นถึงช่องว่างในการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนพื้นฐานของผู้โยกย้ายถิ่นฐานในหลายประการ และความเชื่อมโยงกันของความเป็นอยู่ของผู้คน ไม่ว่าจะมีส่วนสถานะทางกฎหมายหรือเศรษฐกิจอย่างไรในประเทศปลายทาง ดังนั้นแล้ว การใช้แนวทางซึ่งอ้างอิงสิทธิมนุษยชนเป็นศูนย์กลางในการเลือกนโยบายและการตอบโต้วิกฤติ จะทำให้พวกเรามีโอกาสในการแก้ไขต้นตอของสาเหตุและผลกระทบของการละเมิดสิทธิมนุษยชนเพื่อให้บรรลุผลประโยชน์ทางสังคมและเศรษฐกิจต่อชีวิตของผู้โยกย้ายถิ่นฐาน และสร้างสังคมที่ดีกว่าให้กับทุกคน

โดย นี นี อ่อง

*Asian Peace Builders Scholarship Awardee (Batch -13),
ศิษย์เก่า 2020 มหาวิทยาลัยเพื่อสันติภาพแห่งสหประชาชาติ
แปลโดย นายทงศักดิ์ มหากุล*

What has been untold: Migrants and the Pandemic

There is no internationally agreed or precise definition of migrants.¹ According to OHCHR, the term (international) migrants refer to people who are lack of citizenship attachment to the host country. This definition covers refugees, stateless persons, trafficked persons, and migrant workers, thereby allowing migrants to enjoy a range of human rights and protection under various provisions of international law such as International Human Rights Law (IHRL), International Refugee Law (IRL), and International Humanitarian Law (IHL). It is important to note that International Human Rights Law (IHRL) applies to all persons at all times, regardless of their status. In contrast, IHL applies to the situation of armed conflict, and IRL applies to persons who meet the refugee definition under international, regional, or domestic laws or the mandate of the United Nations Commissioner for Refugees (UNHCR).²

Migration is not a new phenomenon, and it occurs globally. International Law has also firmly recognized everyone's right to leave any country, including their own, and the right to return to their own country.³ There is no global system in place to regulate people's movement; therefore, the state retains sovereign power to decide on the criteria for admission and expulsion of non-nationals.⁴ Notwithstanding, the International Law does not recognize discrimination of States concerning who may be admitted to its territory based on race, sex, religion, or health status (e.g., HIV status).⁵

Moreover, a range of principles articulated in the International human rights law applies to all humanity, including migrants in regular or irregular status. However, in the national context, the extension of those rights to migrants will depend on which specific international instrument the country has ratified.⁶ Nevertheless, certain core human rights must be protected at all times. The followings are examples of core human rights identified by the Office of the High Commissioner for Human Rights: the right to life, the prohibition of slavery and inhumane treatment, recognition everywhere as a person before the law, freedom of thought and religion, freedom of hunger, essential primary health care and shelter, including sanitation, access to the minimum essential

¹ OHCHR, Differentiation between migrants and refugees, Available at <https://www.ohchr.org/Documents/Issues/Migration/GlobalCompactMigration/MigrantsAndRefugees.pdf>

² OHCHR, Protection

³ Article (12) of International Covenant on Civil and Political Rights, Available at <https://www.ohchr.org/en/professionalinterest/pages/ccpr.aspx>

⁴ State Sovereignty and International Migration, HR/PUB/15/3 (UN), P. 19, Available at https://www.ohchr.org/documents/publications/migrationhr_and_governance_hr_pub_15_3_en.pdf

⁵ Ibid. P. 38

⁶ Ibid. P. 39

amount of water that is sufficient and safe for personal and domestic uses to prevent diseases.⁷

Today, millions of people are on the move for different reasons, including economic and social reasons, conflicts, and fundamental human rights violations. In 2015, international migration was recorded the highest at 224 million in decades from the large movement of people from forced displacement and conflict worldwide, from Africa to the Middle East and South Asia.⁸ While the reasons for leaving one's own country might be varied, many international migrants, including refugees, end up in the labor market of their destination countries.⁹ Therefore, it is essential to "getting it right" on migration law and policies to gain economic and social contribution link to international migration.¹⁰

Though migrants are not inherently vulnerable, they may face significant gaps in human rights protection such as abuse, violence, exploitation, or lack of access to fundamental rights such as health, education, family while they are on the move or in transit or the destination. There may be a belief that migrants take jobs away from nationals and burden the social security system in destination countries.¹¹ In practice, migrants often perform jobs that nationals are unwilling to do or skills that are not available in destination countries. Once they are in the workforce, migrants pay social contributions that are often withheld from their wages and forwarded to social security funds. Therefore, there is little reason to fear international migration as long as States adopt appropriate measures to facilitate safe, orderly, and regular migration.

International Human Rights Instruments, including those of fundamental rights at work and labor standards in ILO Conventions and Convention on the Protection of the Rights of All Migrant Workers and Members of Their Families (ICRMW), guides the Member States to determine their national migration policy.¹² In response to large scale migration in 2015, 193 United Nations Member States adopted the New York Declaration for Refugee and Migrants in September 2016.¹³

⁷ OHCHR, Core Human Rights in the Two Covenants, Available at <https://nhri.ohchr.org/EN/IHRS/TreatyBodies/Page%20Documents/Core%20Human%20Rights.pdf>

⁸ IOM-UN Migration, IOM Releases Global Migration Trends 2015 Factsheet, 19 April 2016, Available at <https://www.iom.int/news/iom-releases-global-migration-trends-2015-factsheet>

⁹ HR/PUB/15/3 (UN), P. 21, Available at

https://www.ohchr.org/documents/publications/migrationhr_and_governance_hr_pub_15_3_en.pdf

¹⁰ Ibid, P. 22.

¹¹ Ibid.

¹² Ibid.

¹³ IOM-UN Migration, the Global Compact for Migration, Available at <https://www.iom.int/global-compact-migration>

The Declaration has paved the way for the adoption of two new global compacts in 2018: a global compact on refugees (GCR) and a global compact for safe, orderly, and regular migration (GCM) to enhance comprehensive response to international migration based on non-legally binding international cooperative framework and core human-rights principles.¹⁴

Just as the right migration policies in a time of economic stability and growing globalization is vital to ensure economic and social contributions, it is even more important during the global coronavirus (COVID-19) crisis in many ways. Covid-19 has taught us that most countries have yet sufficiently fulfilled the core human rights of migrants, especially their rights to essential health care, appropriate housing, water, and sanitation.¹⁵

Mostly, migrants serve frontline roles in health care, manufacturing, construction, food processing, and service sectors and have played an essential role in host societies' economies during the pandemic.¹⁶ In most cases, migrants bear the blame for potentially spreading coronavirus – the fact that highlights migrants suffered from consequences of gaps in national migration and public health policies, and transnational organized crimes such as human smuggling in times. Additionally, border regulations and travel restrictions have affected migrants or people on the move disproportionately during the COVID-19 pandemic, thereby preventing them from returning to their own countries and accessing social services/protection in host countries.

The COVID-19 pandemic has manifested gaps in the protection of fundamental human rights of migrants in many ways and the interconnectedness of people's well-being, regardless of their legal status or economic contribution to countries of destination.¹⁷ Therefore, only by putting the human rights-based approach at the center in policy choices and crisis response, we will have the opportunity to address root causes and consequences of human rights violations to achieve lasting social and economic benefits in the lives of migrants and build back a better society for everyone.

*By Ni Ni Aung
Asian Peace Builders Scholarship Awardee (Batch -13),
2020 UPEACE Alumni*

¹⁴ UNHCR, New York Declaration for Refugees and Migrants, Available at <https://www.unhcr.org/new-york-declaration-for-refugees-and-migrants.html>

¹⁵ WHO, How to mitigate the impacts of the COVID-19 pandemic on migrant workers' health, 12 November 2020, Available at <https://www.euro.who.int/en/health-topics/health-determinants/migration-and-health/news/news/2020/11/how-to-mitigate-the-impacts-of-the-covid-19-pandemic-on-migrant-workers-health>

¹⁶ Ibid.

¹⁷ Ibid.

ASEAN PROSECUTOR NEWS

Mr. Kaysana Khotphouthone, Deputy Supreme People's Prosecutor, was elected to be a Central Committee member of the Lao People's Revolutionary Party from the 11th Congress of the Party. Vientiane. 13-15 January 2021.

นายไชชนะ โคตพุดทอน รองหัวหน้าองค์กร องค์การอัยการประชาชนสูงสุด สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้รับเลือกให้เป็นสมาชิกคณะกรรมการกลางของพรรคประชาชนปฏิวัติลาวจากการประชุมพรรคครั้งที่ 11 ณ กรุงเวียงจันทน์ สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว เมื่อวันที่ 13-15 มกราคม 2564

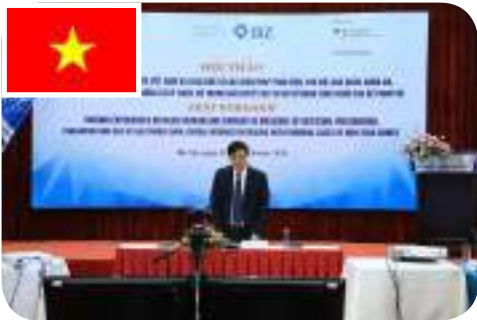
The Office of the Supreme People's Prosecutor hosted the Consultative Workshop on the Draft of Law on Public Administration. Vang Vieng 26-27 January 2021.

องค์การอัยการประชาชนสูงสุด สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว ได้เป็นเจ้าภาพจัดการประชุมเชิงปฏิบัติการเพื่อปรึกษาหารือเกี่ยวกับร่างกฎหมายว่าด้วยการบริหารงานภาครัฐ ณ เมืองวังเวียง สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว วันที่ 26-27 มกราคม 2564

H.E. Tun Tun Oo, Attorney General of the Union, presided over the 8th Meeting of the Rule of Law Center and Justice Sector Coordinating Body via video conference at the Office of the Attorney General of the Union, Nay Pyi Taw. 11 January 2021.

นายตุน ตุน อู อัยการสูงสุดแห่งสาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา ได้เป็นประธานในการประชุมครั้งที่ 8 ว่าด้วยกฎระเบียบของศูนย์กฎหมายและหน่วยงานประสานงานภาคส่วนยุติธรรมผ่านระบบวิดีโอคอนเฟอเรนซ์ ที่สำนักงานอัยการสูงสุดแห่งสหภาพเมียนมา ณ กรุงเนปิดอว์ สาธารณรัฐแห่งสหภาพเมียนมา เมื่อวันที่ 11 มกราคม 2564

The Supreme People Procuracy of Viet Nom in coordination with the Ministry of Justice of the Federal Republic of Germany co-organized the Seminar on measures to collect and evaluate electronic data, digital evidences in cases using high technology to commit crimes. Hanoi. 30 October 2020.

สำนักงานอัยการประชาชนสูงสุดแห่งเวียดนามและกระทรวงยุติธรรมแห่งสหภาพรัฐเยอรมนี ร่วมกันจัดการประชุมสัมมนาเกี่ยวกับมาตรการจัดเก็บและประเมินข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หลักฐานดิจิทัลในคดีที่ใช้เทคโนโลยีขั้นสูงในการก่ออาชญากรรม ณ กรุงฮานอย สาธารณรัฐสังคมนิยมเวียดนาม เมื่อวันที่ 30 ตุลาคม 2563

The Attorney General of Thailand received a courtesy call from Mr. Tumur Amarsanaa, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Mongolia to the Kingdom of Thailand, and his delegation, 3 November 2020.

อัยการสูงสุดให้การต้อนรับนายทุมูร์ อามาร์ซานา เอกอัครราชทูตวิสามัญ
ผู้มีอำนาจเต็มแห่งมองโกเลียประจำประเทศไทยและคณะ
เมื่อวันที่ 3 พฤศจิกายน 2563

The Attorney General of Thailand received a courtesy call from Mr. Pierre Charles Chabloz, Consul General of Switzerland to the Kingdom of Thailand, and his delegation, 26 November 2020.

อัยการสูงสุดให้การต้อนรับนายปีแยร์ ชาลส์ ชาโบลซ์ กงสุลสวิสเซอร์แลนด์
ประจำประเทศไทยและคณะ เมื่อวันที่ 26 พฤศจิกายน 2563

The Attorney General of Thailand received a courtesy call from Mr. Nashida Kazuya, Ambassador Extraordinary and Plenipotentiary of Japan to the Kingdom of Thailand, and his delegation, 19 January 2021.
อัยการสูงสุดให้การต้อนรับ นายนาชิเดะ คะสุยะ เอกอัครราชทูตวิสามัญ ผู้มีอำนาจเต็มแห่งญี่ปุ่นประจำประเทศไทยและคณะ เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2564

The Attorney General of Thailand received a courtesy call from Dr. Sarah Taylor, Ambassador of Canada to the Kingdom of Thailand, and her delegation, 19 January 2021.
อัยการสูงสุดให้การต้อนรับ ดร. ซาราห์ เทย์เลอร์ เอกอัครราชทูตแคนาดา ประจำประเทศไทยและคณะ เมื่อวันที่ 19 มกราคม 2564

The students from Fatoni University visited Department of
International Affairs on 10 October 2020

นักศึกษาจากมหาวิทยาลัยฟาฏอนี เข้ารับฟังบรรยายและศึกษาดูงาน
สำนักงานต่างประเทศ เมื่อวันที่ 10 ตุลาคม 2563

Editor's

Welcome to the 17th issue of Thailand's edition of the ASEAN Prosecutor Community (APC) Newsletter. The COVID-19 pandemic in Thailand has been running in Thailand since 13 January 2020. But the number of cases increased significantly in mid-March 2020, which was caused by multiple transmission groups. The largest group took place in a Thai boxing tournament at Lumpinee Boxing Stadium on March 6, 2020.

Later, there was a new outbreak of COVID-19 occurred from the central shrimp market in Samut Sakhon, which is expected the major merchants working closely with migrant workers contacted COVID-19 from illegal migrant workers who had been smuggled into work during the second severe outbreak in Myanmar more than a month earlier.

Therefore, the main theme of this issue is the "Migrant Workers" for the purpose of raising awareness of migrant workers rights trend among ASEAN prosecutors and law enforcement agencies.

Finally, We thank all authors and translators for their contributions.

ASEAN Prosecutor Community Newsletter.

Editorial Advisors: Jumpon Phansumrit, Sittipong Chantanapongwanij

Editor: Yongyoot Srisattayachon

Editorial Board: Rongrat Poomkacha, Kulachai Thonglongya,

Akareeya Ngamwongpaiboon, Boonyawut Boonyatikarn, Nat Nimitchaitham,

Setha Tienpiragul, Tanongsk Mahakusol, Keingchon Amnueysit, Chavalida Piromwongse,

Keereepak Watanapruk, Jaruan Klanarong, Kannapat Chinvong

ASEAN Prosecutor Community

ASEAN Community Missions Centre,
International Affairs Department,
Office of the Attorney General,
Government Complex, Building A,
Chaengwattana Road, Lak Si,
Bangkok 10210. Thailand

.....
.....
.....
.....
.....

Tel: (+66)2 142 1630, Fax: (+66)2 143 7823, Email: asean.ago@gmail.com
สำหรับท่านที่ต้องการรับจุลสารเป็นประจำสมัครเป็นสมาชิกประชาคมย่อยการอาชญากรรม
ศูนย์อาเซียนเพื่อความร่วมมือระหว่างประเทศทางกฎหมาย ดาวน์โหลดใบสมัครได้ที่
www.asean.ago.go.th